

La Simfònica de Cobla i Corda, amb les veus convidades i representants de Metalquímia i Música Global ■ PERE DURAN

La Simfònica de Cobla i Corda de Catalunya obre un nou cicle celebrant els 25 anys de Música Global

La cobla global

Xavier Castellón
GIRONA

La Simfònica de Cobla i Corda de Catalunya (SCCC), impulsada des de fa dotze anys per l'empresa gironina Metalquímia i la seva fundació, obre un nou cicle sota el lema *Emociona't*, amb el projecte *Emociona't amb 25 anys de cançons*. El projecte commemora el 25è aniversari de la discogràfica gironina Música Global, una de les més actives del país, amb més de 850 referències i 8.000 cançons editades.

L'enregistrament del nou disc de la SCCC s'està portant a terme aquesta setmana a l'Auditori de Gi-

rona i es completarà al setembre a l'Estudi 44.1, amb les veus convidades de Manu Guix, Elena Gadel, Miki Núñez i Paula Giberga (La Folie), a més de la Polifònica de Puig-reig. El repertori estarà format per adaptacions d'algunes de les cançons més emblemàtiques de la història de

La SCCC grava el disc amb Manu Guix, Miki Núñez, Elena Gadel i Paula Giberga com a convidats

Música Global, gravades originàriament per Blau-mut, Doctor Prats, Lax'n'Busto, Gossos, Sopa de Cabra i Els Amics de les Arts, entre molts altres grups i solistes que apareixen a l'ampli catàleg de la discogràfica, fundada el 1995 per Salvi Cufí. La previsió és que el disc es pugui presentar també a l'Auditori de Girona la tardor vinent, amb la celebració de dos grans concerts commemoratius.

Segons Josep Lagares, vicepresident de la Fundació Metalquímia, "no hi ha cap dubte que sense Música Global el panorama musical del nostre país no seria el mateix". En aquest sentit, i davant la situació

actual, Lagares hi afegeix: "Vam tenir molt clares les nostres prioritats i responsabilitats, entre les quals hi ha continuar donant suport a tots aquells que més estan patint l'impacte d'aquesta pandèmia i, molt especialment, a la cultura i a la música, perquè són el reflex de l'ànima d'un país. Una societat sense ànima és com un vaixell sense rumb."

La Simfònica de Cobla i Corda de Catalunya és un projecte únic que combina "l'experiència i el coneixement dels mestres de la cobla La Principal de la Bisbal, amb la força i la il·lusió dels joves talents de la Jove Orquestra de les Comarques Gironines". ■

'[REC]' obre una nova sala 4DX de Filmax

Jaume Balagueró va presentar ahir el seu film *[REC]* (2007) en la sessió inaugural d'una segona sala amb tecnologia 4DX dels cinemes Filmax Gran Via, de l'Hospitalet de Llobregat. Abans, a les set de la tarda, aquests cinemes i l'Ajuntament de l'Hospitalet van homenatjar els col·lectius que han contribuït a frenar els efectes del coronavirus amb una projecció d'*Especial*. ■ FOTO: JOSEP LOSADA

Crònica

Jordi Bordes

Una llavor fèrtil i silenciosa

El col·lectiu Hui Basa, dirigit per Lali Álvarez, va protagonitzar al Jardí Botànic una acció del Grec Obert, dimecres i ahir. *Life*, que era una de les produccions del festival d'estiu de Barcelona, s'estrenarà en versió sala més endavant. Amb molt poc temps d'assaig però amb molta documentació que serveix per il·lustrar la tesi de la peça va presentar una versió itinerant, que és la que es va poder veure, mentre queia el sol i començava a sonar el concert de Miki Núñez a l'Anella Olímpica del Cruïlla XXS, dimecres. La dramaturga i directora confessa que té por del futur de la Humanitat, sobretot ara amb el canvi climàtic i la Covid-19. Reacciona amb un cant a la Natura servint-se de la vegetació exòtica del Botànic i recollint noms de les víctimes de la depredació humana (tant les espècies naturals com les persones assassinades per les màfies de les multinacionals). El passeig es fa en quasi silenci, aclaparats per la magnitud de la denúncia i les accions puntuals dels intèrprets, que esperen el públic entre els arbres. En cap moment hi ha cap consigna, però la peça convida que es produeixi algun canvi, alguna revolució, que faci variar la cosmovisió del Primer Món i aprendre a ser més generosos amb la Natura. Encara que sigui, per egoisme de subsistència pròpia. Efectivament, l'Agrupación Sr. Serrano ja deixaven ben clar a *Katastrophe* que els humans no hem de patir per la Terra, perquè continua-

Un detall de la funció, dimecres al vespre ■ DÉSIREE GÓMEZ

rà voltant molt temps després que hagi desaparegut la civilització. *Life*, enclotat entre la sorra i l'ombra de la vergonya humana (tots hi estem vinculats, diu el noi despullat que canta a la fragilitat), és una llavor fèrtil i silenciosa que esclatarà tant a l'escena com al carrer.

De tots els noms de víctimes que s'escampen amb guix pel ciment del Jardí Botànic se'n destaca la figura de Berta Cáceres, que dona peu al darrer quadre. Glaça el cor posar-se a la seva pell, com demanava una altra de les estacions en què recomanava: "Ara que ja sabem què és viure confinats, què deu ser viure quan et treuen de casa teva. I no tens aigua corrent per a res. I t'obliguen a desplaçar-te per sobreviure." El personatge de Berta Cáceres reivindica el seu dret a no moure's d'on viu. I reclamar que es cuidi la Vida. Ho fa sota d'un pi majestuós, un dels pocs arbres que correspon a la natura mediterrània del Jardí Botànic.

Tots els clams esgoten l'oxigen abans de cloure's sota d'una màscara antigàs. Terrible tragèdia encapsulada. Dèiem que les amenaces a Berta Cáceres eren el darrer quadre, però en realitat era el penúltim. La Natura (i el teatre que vol ser encoratjador) sempre dona una última opció i deixa que l'esperit de l'últim arbre viu insisteixi "soc l'esquerda". Tota muntanya i tot imperi s'esberla per una esquerda. I és en aquesta obertura que les llavors troben espai per revifar amb una nova vida. Tots els parts són durs i tenen un grau de risc, però la recompensa és sempre un bri d'esperança. Sigui en format d'espectacle (*Life*) o de moviment social.